

Suver Nuver terug in vorm met 'Sevenup'.

Plaats: De Bodem, West-Terschelling.
Gebeurtenis: 'Sevenup', voorstelling van de groepen Suver Nuver en Growing Up In Public. **Herhaling:** morgen tot en met zaterdag, behalve woensdag. **Belangstelling:** uitverkocht.

TERSCHELLING - De zeven doodzonden hebben door de jaren heen altijd tot de verbeelding gesproken. Dante wist er al raad me, drie jaar terug was er de bloedspannende film 'Se7en' en nu is er 'Sevenup'. Zoals de titel al doet vermoeden, nemen Growing Up In Public en Suver Nuver deze thematiek in hun gezamenlijke voorstelling met een korreltje zout. Maar de spelers zijn met z'n zevenen en ze hebben er een in alle opzichten flitsende voorstelling van gemaakt: heftig, vol theatrale vondsten en, zoals van te voren al werd gewaarschuwd, zéér ongeschikt voor jeugdige kijkers.

Ex-Friezen Suver Nuver staan bekend om hun beeldende talenten, Growing Up In Public doen meer met tekst. Beide elementen hebben hun plek in de voorstelling, maar volgens de traditie van Oerol (waar Suver Nuver al enkele malen te gast was) neemt het beeld toch een grotere plaats in. Erg bar is de video-sequentie, waarin fragmenten porno, geweld, toilet-scènes en beelden van totale vervreemding elkaar in duizelingwekkend tempo afwisselen.

Eerder al zijn we getuige geweest van een uiterst scabreuze verbeelding van het schepingsverhaal, inclusief seks-scènes tussen Adam en Eva en de onvermijdelijke zondeval: die onfrisse geschiedenis met die appel. Daar begon de ellende

Silhouetten in de weer met de doodzonden, in de voorstelling 'Sevenup'.

Foto LC/Wietze Landman

met die zeven doodzonden immers mee. Wellust is volgens de makers kennelijk de grootste doodsonde, want dit onderwerp wordt het meest prominent en het meest expliciet uitgebeeld. Schunnige silhouetten op een

met stroboscooplicht beschenen scherm, een meisje (Dette Glas-houwer) dat met afgehakte armen getuige of slachtoffer is van allerlei vreselijks: het kan niet op. Of deze en de andere doodzonden vandaag de dag nog zo erva-

ren worden, is waarschijnlijk eerder een kwestie van moraal, of het gebrek daaraan. Dat is misschien het eigenlijke onderwerp van deze voorstelling, die zich in razend tempo en met verpletterende beeldende kracht voortslingerd en geen mens

onberoerd raakt. Wie na het moeizame geploeter op het Frysk Festival van drie jaar geleden nog twijfelde aan de mogelijkheden van Suver Nuver, mag daar nu wel mee ophouden.

J.H.

Vrije val van 'Sevenup' komt prima op z'n pootjes terecht

Utrecht

'Als we vallen dan vallen we met z'n allen'. Een mooie, opvallende zin uit de voorstelling 'Sevenup', die misschien nog wel het meest van toepassing is op de zeven makers zelf.

De acteurs, afkomstig uit de groepen Growing up in Public en Suver Nuver, maken theater zonder valscherm. Geen bescherming van een afgerond verhaal, geen houvast van de psychologie, geen duidelijke structuur, maar wel heel veel lef, een sterk ontwikkelde theaterintuïtie en een gemeenschappelijk - tamelijk nihilistisch - levensgevoel.

Wie met deze eigenschappen gezegd is kan het zich permitteren om te springen. 'Sevenup' laat zich zien als een vrije val vol grillige en bizarre wendingen, met als uiteindelijk resultaat een voorstelling die prima op zijn pootjes terecht komt.

Iets van een thema valt er wel uit te halen: de zeven hoofdzonden, of -ruimer geformuleerd - wat voor zeggingskracht hebben de bijbelse normen en waarden nog? Al snel laat de voorstelling er geen enkel misverstand over bestaan, dat de makers het traditionele geloof als een archaïsme zien. Zij venten het scheppingsverhaal uit als marktlieden op de Albert Cuyp: oude zoi, maar vooruit, wie wil koopt het maar voor een paar centen. Puur cabaret, dat doet denken aan de hoogtijdagen van Monty Python.

Andere scènes - het tempo ligt hoog - hebben daarentegen weer de doem van de punk, de stroming die een woedende wijsvinger opsteekt tegen alles en iedereen. 'Ik doe geen ruk, geen reet, geen fuck' klinkt het opstandig als een hedendaags commentaar op de hoofdzonde Traagheid. En zo passeren ook de andere hoofdzonden de revue: na ruw uit hun vrome context

Jeroen Kriek, Peer van den Berg en Don Duyns in Sevenup.

(Foto Reyn van Koolwijk)

te zijn gehaald, krijgen zij een vertaling die aansluit bij de realiteit van nu. De realiteit van pornofilms, van junkfoot, van weerloze mensen die op straat worden doodgeschoten.

De vormgeving refereert aan de bekende cliché's over de hel: blote lijven, vuur, handelingen die zich eeuwig herhalen. Zelfs Carls Orffs pathetische Carmina Burana wordt ironisch uit de kast gehaald.

Van de locatie - een voormalige brandweerkazerne - wordt vooral de pui dramatisch benut: de toegang tot de hel, makkelijk toegankelijk voor iedereen zonder God of gebod.

Eric van der Velden

Festival a/d Werf. Gezien: 26 mei. Te zien: t.m. zo 31 mei. Brandweerkazerne, Korte Minrebroederstraat, Utrecht.

Provocerend beeld van de verruwing der zeden

Voorstelling: *Sevenup* door Suver Nuver en Growing up in Public. Van en door Peer van den Berg, Daphne de Bruin, Don Duyns, Paul Feld, e.a. Regie: Peter Eversteyn. Gezien: 26/5 Festival a/d Werf, Brandweerkazerne Minrebroederstraat Utrecht. Aldaar t/m 31/5, daarna tournee t/m 17/10. Inl. (030) 231 53 55.

Door NOOR HELLMANN

Wie kent tegenwoordig nog de Zeven Hoofdzonden? Hebben deze ondeugden — Hebzucht, Onkuisheid, Gramschap, Nijd, Hoogmoed, Traagheid en Onmatigheid — voor de moderne mens nog enige betekenis of zijn op de grens van de eenentwintigste eeuw „de kwaden van weleer gepromoveerd tot Hoofddeugden” zoals in de voorstelling *Sevenup* wordt verondersteld?

Het vierkoppige regisseurscollectief Growing up in Public en het drie man sterke mimegezelschap Suver Nuver hebben onder leiding van regisseur Peter Eversteyn de handen ineengeslagen en de Zeven Hoofdzonden tot inzet van hun project *Sevenup* gemaakt, een titel die zowel naar de zeven ondeugden verwijst als naar de zeven acteurs en actrices. De productie, die tijdens het Utrechtse Festival aan de Werf is te zien in een brandweerkazerne annex tent en de komende maanden allerlei theater- en zomerfestivals zal afreizen, is een combinatie van tekst, muziek en groteske beelden.

Het resultaat balanceert voortdurend tussen meligheid en provocerende spotzucht, het is ludiek vermaak maar met grof geschut, kennelijk bedoeld om ons keihard te confronteren met de moderne verruwing der zeden. Soms bezorgt dat even een schok maar zo'n ogenblik wordt even later weer ondermijnd door al te vette overdrijving of een scène die niet valt te duiden.

De bonte stoet carnavaleske figuren die in een uur aan het publiek voorbij trekt wordt aangevoerd door twee Anna's, een blonde en een zwarte (Dette Glashouwer en Daphne de Bruin), wier schunnige taal niet strookt met het beeld van twee schattige meisjes die hand in hand opkomen. In de daarop volgende scène zien we een karikaturale en nogal slauwe uitbeelding van het Paradijsverhaal met Don Duyns als een dikke ver-

Suver Nuver en Growing up in Public in *Sevenup*
(Foto Reyn van Koolwijk)

teller in een bruine pij die een houten kar trekt waarop de Hof van Eden met behulp van plastic gras, planten en dieren tot leven wordt gewekt. Nadat Adam en Eva uit dit goddelijke oord zijn verdreven heeft het morele verval ingezet en zijn de mensen er als wilden op los gaan leven, zo tonen de resterende tafereel.

Achter een scherm verschijnen, scherp uitgelicht, naakt copulerende en masturberende silhouetten; tussen de pilaren van de kazerne verzamelen zich zeven rare gedrochten in wie we waarschijnlijk de Zeven Hoofdzonden moeten herkennen; Adam slaat met een hamer op zijn hand en vraagt zich woedend af waarom we geboren worden als we toch zullen sterven;

er zijn filmbeelden met flitsen van geweld en porno, afgewisseld met opnamen van de acteurs, de een in de weer met plasseks, de ander met werpselen uitkotsend en een derde somberend op een bed — het moderne leven is nu eenmaal niet voor iedereen een even grote vreugde.

Sevenup is een schaamteloos demasqué van hoe de mens in moreel opzicht is geëvolueerd. De Zeven Hoofdzonden van vroeger bestaan niet meer, ze lijken zowaar in hun tegendeel veranderd. „Ik doe geen ruk, geen reet, geen fuck”, zingen de acteurs met verbeterde koppen en ze leven zich uit op hun bonkende trommel en snerpande gitaarmuziek, voor even de feestmuziek van de naburige Utrechtse horeca overstemmend.

In fragmenten komen de zonden allemaal aan bod

THEATER

Sevenup door Suver Nuver en Growing Up in Public, regie: Peter Eversteyn. Festival a/d Werf, Utrecht, 26 mei. Herhaling: t/m 31 mei. Tournee.

Bizarre Fellini-types met een bochel, een gruwelijk dikke buik, opbollende borsten of een hoge poederpruijken storten zich op een verbaasd kijkend meisje. Dat er geen armen uit de mouwtjes van haar zomerjurk steken, maakt haar nog brozer. 'Per ongeluk' trappen deze griezels haar dood, rennen weg en daar ligt ze, roerloos op de grond.

Regisseur Peter Eversteyn laat dat beeld in *Sevenup* secondenlang staan en ongemerkt brandt het in je netvlies. Intussen schalt het *Dies Irae* uit boven de andere geluiden van buiten. Want als publiek zit je in feite op straat. Daar staat de tribune opgesteld, overdekt door een tentzeil en met zicht op de Utrechtse Brandweerkazerne waarvan de begane grond dient als toneelvloer.

Daar wordt het ene na het andere beeld neergezet, zonder dat je de betekenis meteen thuis kan brengen. Blote mannen met een lendendoek voor, trippelende vrouwen in witte bruidsjurken die een plastic zak in hun mond stoppen, tot kotsens toe. Het is vooral die visuele kracht waarvan deze zomerproductie het moet hebben.

Wie iets zinnigs wil zeggen over de huidige tijd, moet eerst kijken naar het verleden. Die stelregel hebben de makers van *Sevenup* wel heel letterlijk genomen, ze beginnen hun voorstelling met het scheppingsverhaal. Alles loopt mis en tot slot wordt het Paradijs afgevoerd op een handkar.

Hoewel het een vrolijke productie moest worden die de komende maanden langs de zomerfestivals reist, geven de toespelin-

gen op onze gewelddadige tijd er een zwartgallig tintje aan. De spelers vragen zich af waar we met zijn allen naar toe gaan en waar de grens ligt tussen goed en kwaad. Wat in de Middeleeuwen nog zondig was lijkt nu wel *bon ton*.

Net als in *De zeven hoofdzonden* van Brecht, verschijnen er twee Anna's. Laat Brecht zijn Anna's zondigen voor een ideaal, deze Anna's doen het uit pure wellust. In hun zwart-witte mini's, modieuze forse schoenen en dreadlocks, rekenen Dette Glashouwer en Daphne de Bruin giechelend af met de bloemetjes en bijtjes.

Meteen daarna zien we ze achter een verlicht scherm uit de kleren stappen, de heren draven op en als copulerende schimmen wringen de spelers zich in bochten. Pas aan het slot zien we de Anna's weer terug, als twee afgelebbelde kinderen in veel te grote pumps. In de tussentijd komen alle zonden in losse fragmenten aan bod.

De produktie is een samenwerking tussen Suver Nuver en de vier regisseurs van Growing Up in Public. Die laatste zullen misschien onontbeerlijk zijn geweest bij het maken, op het toneel kijk je liever langs ze heen. Nee, dan de spelers van Suver Nuver. Peer van den Berg steekt op een eenwielig fietsje fakkels aan en doet meer moois, terwijl de prachtige Dette Glashouwer dellerig en onschuldig tegelijk is.

Van een verder reikende boodschap dan 'Als we vallen, vallen we met zijn allen' hebben de makers afgezien. De luchtige toon zegeviert en een moraal mag het publiek er zelf in leggen. Of niet. Tenslotte kan de suggestie op het eind, dat 'we er beter aan doen te springen dan te vallen' van alles betekenen.

Marjan Buljs

TELOORGANG VAN DE MENS BELICHT

Voorstellingen: 'Sevenup' door Su-
ver Nuver & Growing up in Public
en 'Todje' door Harm van Geel en
Co. Gezien: Festival a/d Werf,
Utrecht; info: 030-2315355.

Growing up in Public en Su-
ver Nuver lijken wel een
beetje op elkaar. Beide thea-
tergroepen vallen op door hun
expressieve, theatrale spel.
Het is daarom niet verwonder-
lijk dat ze samen een project
doen, 'Sevenup' dat in premiè-
re ging in Utrecht, in het Festi-
val aan de Werf.

Confronterend en carna-
lesk laten de acteurs in dit pro-
gramma de teloorgang van de
wereld zien. Hun stuk begint
bij het ontstaan van de mens.
In een kolderieke scène zien
we Adam en Eva hun onschuld
verliezen, met een God die de
zondeval treurig gadeslaat. Dat

■ 'Seve-
nup', met
onder an-
deren Det-
te Glas-
houwer, is
confronte-
rend en
carnava-
lesk.

FOTO:
REYN
VAN
KOOLWIJK

het daarna nooit meer goed ge-
komen is, wordt er vervolgens
krachtig ingehamerd, vooral
visueel. We leven in een lege
wereld, waarin het draait om
het bevredigen van op het ego
gerichte verlangens zoals sex
en eten. Beelden van copule-
rende, zichzelf volvretende en
dan weer kotsende mensen
worden afgewisseld met scè-
nes waarin de vertwijfeling
duidelijk is. Waarom laten we
kinderen geboren worden?
Om ze vervolgens weer dood te
laten gaan? De mens is de weg
kwijt geraakt, dat is wel duide-
lijk.

Deze boodschap is niet
nieuw. Wel de manier waarop
deze theatermakers dat doen.
De achtereenvolgende scènes
zijn absurdistisch en grotesk.
Gebruikmakend van
lichaamsexpressie, circusacts,
zang en verschillende visuele
technieken, tonen de acteurs
de verdwaalde mens. Ze gaan
daarin ver en schuwen het ba-
nale niet. De Utrechtse brand-
weerkazerne vormt daarbij
het ideale decor. De locatie
heeft sterke associaties met de
plek waar, volgens de theater-
makers, de mensheid met al
zijn ondeugden wellicht thuis-
hoort: in het vagevuur.

In hetzelfde festival staan
Harm van Geel en Co. met
'Todje'. In dit stuk leven een
broer en een zus in een door
henzelf gecreëerde geïsoleer-

de wereld rondom een koel-
kast vol met drank. Niet in
staat ontluikende gevoelens
van liefde voor elkaar te ver-
woorden, imiteren ze goedko-

pe B-films, met romantiek en
veel geweld. Hun fascinatie
voor elkaar en de wereld van
het witte doek gaat zelfs zover
dat er een klein meisje wordt
gekidnapt omdat een klein
zusje ze wel aardig lijkt. „Je
moet pakken waar je zin in
hebt, en als het op is haal je
nieuwe”, is het credo van dit
stel.

In 'Todje' leven de acteurs
zich uit. Ze rennen rond, tui-
melen over elkaar, springen
op de koelkast. Vooral Feike
Looyen doet dat met veel
elan. Toch kan al dat li-
chaamswerk een zekere leeg-
heid in 'Todje' niet verhullen.
Alleen zit die niet zozeer in het
bestaan van de personages als
wel in het stuk.

Lies Schut

Samen de afgrond in

Keihard theater over het verval van normen en waarden

Door Marcel-Armand van Nieuwpoort

SEVENUP

Gezelschappen: Growing up in Public en Suver Nuver
Spelers: Peer van den Berg, Daphne de Bruin, Don Duyns, Paul Feld, Dette Glashouwer, Jeroen Kriek en Henk Zwart
Eindregie: Peter Eversteijn
Decor: Pieter Smit
Kostuums: Marika Kamphuis

Tijdens de komende zomerfestivalperiode zal het verwachtingspatroon van de evenementenbezoeker op sommige momenten flink op de proef worden gesteld. Een voorbeeld daarvan is de voorstelling *Sevenup*, die door het hele land in tenten zal worden gespeeld. Doorgaans vindt tijdens de zomerperiode veel geruststellend theatervermaak plaats, maar de bittere ondertoon van *Sevenup* valt daarbuiten. Deze productie is gemaakt door een voor deze gelegenheid gesmeed samenwerkingspact tussen de toneelgroep Growing up in Public en de oorspronkelijke mimegroep Suver Nuver. De vuurdoop beleefde *Sevenup* tijdens het experimentele Theater aan de Werf Festival in Utrecht.

Sevenup handelt over de zeven hoofdzonden. Het stuk begint dan ook in de Hof van Eden, waaruit Adam en Eva na het eten van de verboden vrucht worden weggestuurd door een vertoemde god. Het wordt hilarisch uitgebeeld in de bekende ironische speelstijl van Suver Nuver, vol mal gebruik van requisieten, maar vervolgens worden de hoofdzonden — vooral onkuisheid en onmatigheid — in harde beelden voor het voetlicht geworpen, zonder relativisering. De makers zijn echt boos en hun woede leidt tot een scherpe beschimping van de hedendaagse moraal, waardoor de makers zich zeer politiek correct tonen. De excessen van moorden om de lol en vandalisme uit verveling, zonder dat daar door het gezag verantwoordelijk tegen wordt opgetreden. De verloedering van de (commerciële) televisie met een stroom porno- en geweldsfilms wordt verbeeld met gebruikmaking van videobeelden, waarin tussendoor opnamen zitten van de makers die een patatje eten, of in de lens kotsen. De viezigheid en vunzigheid wordt recht voor z'n raap uitgespeeld.

Jammer genoeg zijn de teksten van de voorstelling nogal voorspelbaar en weinig tot de verbeelding sprekend. De enige uitzondering daarop wordt gevormd door de vondst van de dubbelgangers Anna, vertolkt door Dette Glashouwer en Daphne de Bruin. Ze zijn identiek gekleed in keurige, maar ultrakorte zwarte overgooiertjes.

'Ik was vroeger een trut', zegt de een. 'Ik ook', antwoordt de ander. Hun ontlukende seksualiteit kwam tot bloei vanuit een vroom geloof in Christus, maar de zucht naar vleselijke gemeenschap werd steeds groter. Als giechelende bakvissen kirren ze: 'Maar breek het vliesje niet!'

Tijdens de voorstelling, waarin de spelers per fragment steeds nieuwe rollen spelen, en dus telkens in een nieuwe, vaak kolderieke uitdossing opkomen, komen de zusjes steeds terug. Zij raken steeds verder in moreel verval, waarvan zij overigens steeds meer lijken te genieten. Ze eindigen — gekleed in uitdagende lingerie — wankelend op te grote pumps. De uitbeelding van een groepsverkrachting, die uitloopt op moord — ongelukje — is schrijnend, maar de daarna afgespeelde 'Carmina burana' van Carl Orff legt een verband met middeleeuwse bacchanalen. Eerder was al in een modern schimmenspel een Grieks bacchanaal getoond met satyrs, faunen en nimfen, afgekeken van antieke Griekse vaasschilderingen.

Het stramen van de voorstelling is samen te vatten in de frase 'als we vallen, dan vallen we goed'. Hiermee lijkt de voorstelling de huidige discussie in de politiek over het verlies van normen en waarden te weerspiegelen. Het blijft echter onduidelijk welk standpunt de makers van *Sevenup* innemen. Zijn zij het hiermee eens? Maar wat zijn dan hun waarden? Hun verwijtende blikken op het publiek, dat 'geen fuck, geen reet doet' zijn machteloos. En in de finale wordt niet wellust de zondeval bezongen: 'Samen de afgrond in, maar laten we niet vallen, maar springen....'

De bevediging wordt ook dan niet verkregen, want als de toeschouwers de speeltent verlaten, schalt een punkversie van het Rolling Stones nummer (I can't get no) 'Satisfaction'. Als theatervoorstelling mist *Sevenup* af en toe afstand van de werkelijkheid. Het lijkt een mix van documentairetheater en absurd realisme — als weerspiegeling van de uitgangspunten van de twee groepen — maar die is niet geheel geslaagd. Diegenen die tussen het onschuldige vermaak op de zomerfestivals met keihard theater geconfronteerd willen worden, moeten deze voorstelling niet aan zich voorbij laten gaan.

De voorstelling *Sevenup* is nog te zien tijdens het Oerol festival op Terschelling (13/6 t/m 20/6), De Parade (Rotterdam 24/6 t/m 28/6, Den Haag 9/7 t/m 12/7 en Amsterdam 10/8 t/m 16/8), Theater en muziekfestival de Noorderron Groningen (21/8 t/m 23/8), Zomerfestival Hof van Verschijnsel, Vlaardingen (27/8), Festival Cultura Nova, Heerlen (29/8 t/m 31/8), Tonelbechou, Haarlem (8/10 t/m 10/10) en Frascati Amsterdam 13/10 t/m 17/10.

Drs M.A.D. van Nieuwpoort is kunsthistoricus.

Dette Glashouwer in *Sevenup* van Suver Nuver en Growing up in Public. FOTO: REVU/ANNE KORNWIJK

Bezoekers Oerol werken mee aan geslaagde encenering van de 'Guernica'

Wij zijn allemaal middeleeuweners

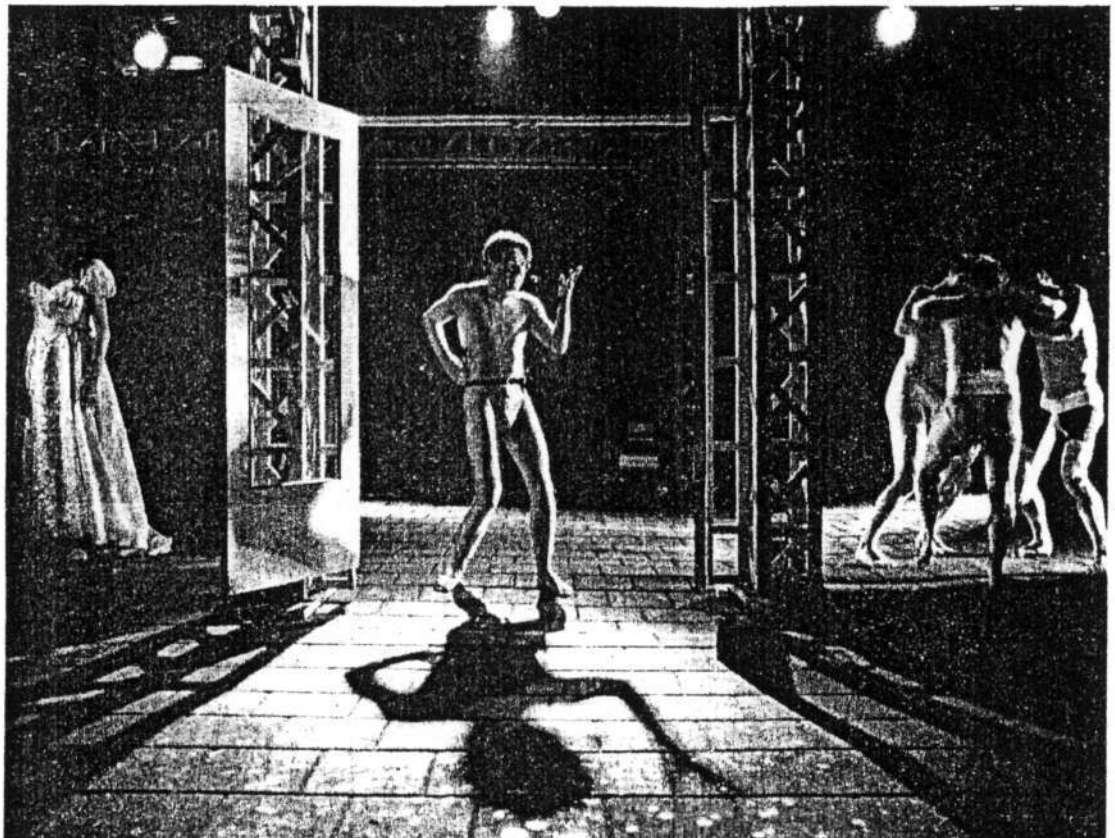
Er zijn dit jaar meer kaarten te koop voor Oerol en het kassasysteem is eerlijker dan voorheen, maar nog altijd is de vraag groter dan het aanbod. De organisatie van het festival op Terschelling kan er niets aan doen. Maar je zou iedereen een plek gunnen bij '20.000 mijlen onder zee', een voorstelling in het ruim van een vrachtschip.

Door JOYCE ROODNAT

TERSCHELLING, 16 JUNI. „De middeleeuwse traditie heeft vele eeuwen overleefd“, stelt de dichter Willem Wilms vast in zijn recent verschenen studie *Mijn middeleeuwen*. Hij verwijst naar bouwkunst, taal en literatuur. Had Wilms op Terschelling het Oerol Festival bezocht, dan had hij er zonder twiifel 'theater' aan toegevoegd. Oerol ontstond als straattheaterfestival en straattheater brengt het nog steeds van harte.

Vrijwel anoniem beoefenen ze hun vak, de uitbundige 'Oscar uit Australië' die zo vingervlug is dat je bijna vergeet hoe intelligent en meeslepend de one-man-show is die hij letterlijk weggeeft. Of neem de intens charmante Yukitaki Taro, die als 'Levend Museum' door het leven gaat. De 'David' van Michelangelo zet hij in een oogwenk neer, met nadruk op de leipe blik van dat beeld die je nooit was opgevallen maar die je ogenblikkelijk herkent en nu niet meer zult verge-

ten. Rond kunstenaars als zij spelen zich in de straten van Terschellings dorpen, aan zee en in het bos, tafelen af die in essentie weinig lijken te verschillen van hoe zoets vijfhonderd jaar geleden toeging: een potsenmaker trekt de aandacht met vaardigheden die de gemiddelde mens niet machtig is. Hij zal, behalve een geslaagd komiek, een uitmuntend acrobaat of jongleur zijn, maar dat is nooit genoeg. Al acterend zal hij zijn publiek moeten verleiden, want theater moet hij maken, van hoog gehalte. Lukt hem dat niet, dan loopt het publiek onverbiddelijk door. Kan hij dat wel dan neemt hij dat publiek in zijn ziele, sterker nog, het doet wat hij wil en nog met overgave ook. Gelooft het of niet: ik heb de afgelopen dagen dat publiek sluiptuor-denars zien spelen en koningen en ik zag ze in verkapte houdingen meewerken aan een geslaagde encenering van Picasso's *Guernica*. Want de mensen laten zich

Theatergroep Suver Naver met 'Sevenup' tijdens Oerol. (Foto Sake Elzinga)

graag meeslepen door zo'n straat-speler, alle moderne media, hoog-ontwikkelde kunst en verwennerij met licht verteerbaar amusement ten spijt. De middeleeuweners leefden andere levens dan wij, in een wereld die voor ons moeilijk meer te volgen is, maar in dit opzicht zijn ze onze broeders.

Ook dit jaar is Oerol erg druk en erg vol. Ook al zijn er vijftienduizend toegangsbewijzen meer te koop dan vorig jaar en wordt er een eerlijker kassasysteem gehanteerd, nog altijd is de vraag groter dan het aanbod. 's Morgens om 7 uur vormen zich al rijen wachtenden voor de kassa's, om een uur of elf is alles op.

Zakelijk leider Henk Keizer legt uit dat meer niet mogelijk is. Meer publiek dan dit kan festival noch eiland aan of er moet worden geknipt op minder schuurtjestheater (gemiddeld 50 bezoekers per voorstelling) en meer op grotere evenementen. Maar dat wil niemand op Oerol, dat schuurtjestheater biedt

ruimte voor experimenten en levert veel onzin maar soms ook onverwacht veel prachtigs op. Het is geen ramp: het straattheater is overal voor iedereen toegankelijk en het is te zien zonder dat er iemand vraagt naar je kaartje.

Natuurlijk is het geweldig om een plaats te bemachten voor de ronde circulant achter de kerk van Hoorn om daar te schreeuwen

OEROL FESTIVAL

en te genieten bij Pak 'm Stanzi (geschreven door Claire Luckham, bewerkt en geregisseerd door Jos Thie). Het is toneelgroep Tryaters Friese versie van een theatrale strijd tussen de generaties en de seksen, die met catch-as-catch-can wordt uitgevochten. De acteurs gingen een jaar in training om echt

te kunnen worstelen, het publiek ontkomt er, door de sfeer die Thie bouwt, niet aan om net zo echt de personages aan te moedigen.

En natuurlijk gun je iedereen om getuige te zijn van de voorstelling *20.000 mijlen onder zee*: in het ruim van een vrachtschip, geholpen door de geur van staal en touw, organiseert Leonard van Goudoever met zijn *Max-Tak film- en dansorkest*, regisseur Hans Dagelet en acteur René Groothof een fuif van muziek, mime en film. De archieven van het Filmmuseum werden geplunderd, Jules Verne's Kapitein Nemo werd vrolijk verward met Melville's Kapitein Ahab en Van Goudoever bewerkte een betoverende selectie van muzikale zee- en zwaar weer-fragmenten.

Deze voorstelling ontstond direct geïnspireerd door Oerols thema van dit jaar: 'De diepte van oceanen'. De Nijmeegse beeldend kunstenaar Doro Krol zocht het thema verder weg: de namen die de droge zeeën en oceanen op de

maan kregen, inspireerden haar en haar collega Anya Koek tot een wonderbaarlijk consistente wereld in de hoeken en de gaten van een van de Oerolse boerenschuren. Krol grijpt alles aan om, in haar even preciese als woeste lijnen en kleuren, te tekenen, te schilderen of collages te maken — papier, doek, plastic, foto's, maar ook pannensponsjes.

Anya Koek, keramiste, betoont zich in kleur en vorm een waardig partner en tegenspeelster. Samen verklaren ze in die schuur het wesen en de schijn van oceanen en zee: niet alles bestaat daar bij gratie van zout en nat, dromen en gedachten zijn er net zo wezenlijk.

Oerol duurt t/m 22 juni. '20.000 mijlen onder zee' van het Max Tak Film- en Dansorkest maakt een tournee langs de schouwburgen. 'Pak 'm Stanzi' van Tryater is na Oerol nog te zien op het Noorderzon Festival in Groningen 22 t/m 25 augustus.

ook dit jaar weer in Rotterdam,

| Den Haag, Utrecht en Amsterdam

De Telegraaf
25 juni 1998

SEVENUP SCHUDT WAKKER!

Hebzucht, onkuisheid, gramschap, nijd, hoogmoed, traagheid en onmatigheid. De zeven hoofdzonden vormen een perfecte inspiratiebron voor theatermakers. Vandaar dat er dit jaar op de Parade twee voorstellingen te zien zijn met dit thema. Het dansstuk 'Doodzonde' en de voorstelling 'Sevenup'.

De mime en Growing up in Public (schrijvend-regisseurscollectief) maakten samen 'Sevenup'. „De voorstelling kent niet echt een boodschap maar toont aan dat er nog wel degelijk grenzen zijn. Er bestaat zeker nog altijd zoiets als een moraal en dat kun je tijdens onze uitvoering persoonlijk ervaren”, aldus Daphne de Bruin van Growing up in Public.

Hoofdzonden

De zeven groepsleden verdiepten zich volledig in de zeven hoofdzonden. Henk Zwart (Suver Nuver): „Het was een goed zelfonderzoek. Ik kwam er bijvoorbeeld achter dat ik nijd toch eigenlijk wel het vervelendste vind. Als dat je te pakken krijgt, ben je verloren. Maar eigenlijk kun je ze niet los van elkaar zien.” Hoewel de zonden zich uitstekend le-

nen voor een voorstelling, blijft het toch moeilijk om er goed mee om te gaan. „Je kunt heel gemakkelijk uitglijden. Je moet oppassen dat je het niet te luchtig maakt”, vertelt Henk.

Maar wat hebben beide groepen nu eigenlijk van dit samenwerkingsproject geleerd? „Heel veel. Wat voor mij het duidelijkst naar voren kwam, was de tekstaanvulling. Van de ene op de andere dag kunnen zij een stuk tekst aanleveren, dat hoef je bij ons niet te verwachten. Bovendien was het ook weer eens heel aangenaam om met anderen te werken. Als je al elf jaar met elkaar samenwerkt, ga je toch wel een beetje naar el-

kaar ruiken”, aldus Henk.

Daphne de Bruin: „Deze samenwerking heeft vooral veel inspiratie gebracht. Je daagt

elkaar uit met z'n zevenen. Ik vond het ook heel bijzonder om te zien hoe iets bij anderen tot stand komt. Normaal zie je alleen het eindresultaat, maar nu kon je het proces van heel dichtbij meemaken.”

De actrice wil even waarschuwen dat de aankondiging 'Zomers carnaval in zeven hoofdzonden' nog weleens tot misverstanden kan leiden. „Het is absoluut geen vrolijke familievoorstelling. Het is heel confronterend. Je maakt een trip van hilarisch tot diep 'down under'.” Henk Zwart: „Het raakt en emotioneert

mensen echt. De voorstelling bevat veel beeld en geluid. Dat moet ook wel tijdens een festival, want als er in de tent er naast ook iets te doen is, kun je gewoon niet op subtiele stiltes spelen.”

De Parade

door
STHER KLEUVER

■ Dette Glaschouwer verbeeldt in de voorstelling 'Sevenup' een van de zeven hoofdzonden. Te zien op festival De Parade.
FOTO: REYN VAN KOOLWIJK

staat nog t/m 28 juni in het Museumpark in Rotterdam. Daarna staat het festival van 3 t/m 12 juli in het Zuiderpark in Den Haag, van 17 t/m 26 juli in Park Nieuweroord in Utrecht en van 31 juli t/m

16 augustus in het Martin Luther Kingpark in Amsterdam. Informatie bij de landelijk VVV's. 'Sevenup' is nog in alle vier de steden te zien.

146

Van iglo's uit waterzakjes tot orkest in de lucht

Vriendschap rode draad Cultura Nova

Van onze kunstredactie

Voor het eerst in de geschiedenis van het Heerlense zomerfestival Cultura Nova heeft de organisatie gekozen voor een thematische aanpak: vriendschap of juist een gebrek daar aan. Vandaar ook dat schrijfster Connie Palmen op 8 en 9 september in Heerlen te gast is en met haar publiek in gesprek gaat. Zij schreef immers een bestseller, getiteld *De vriendschap*.

Ook dit jaar waagt Cultura Nova zich op alle gebied van de kunst. In het oog springt de choreografie voor zeven dansers en zeven paarden van Dansgroep Krisztina de Châtel op de Brunsummerheide. De productie 'Ló' speelt zich af tegen de avondschemer op muziek van Peter Gabriel, The Chemical Brothers en The Orb.

Cultura Nova wordt dit jaar geopend op 28 augustus door het Franse gezelschap Transe Express in het centrum van de stad. Een heel orkest wordt de lucht in gehesen aan een kraan van 45 meter hoogte en vormt zo een mobiele dat klokken bespeelt. Uiteraard zal het orkest ook concerten.

Theatergroep Suver Nuver, die vorig jaar ook al te gast was op het festival komt nu met de voorstelling 'Seven up'. Zeven acteurs maken een carnaval van de zeven hoofdzonden. De Australische theaterspektakelgroep Stalker zal Heerlen aandoen met het barokke bloedschip 'Blood Vessel'. Op de zeilen zullen filmbeelden geprojecteerd worden. Het Heerlense filmhuis De Spiegel presenteert gedurende het festi-

Theatergroep Suver Nuver brengt in Heerlen de productie *Sevenup*.

val vijf films over vriendschap en vernietiging. Allereerst is daar David Finchers film *Seven* met Brad Pitt en Morgan Freeman. Een film die uiteindelijk blijkt te gaan over over goed en kwaad. Ook wijlen de Poolse regisseur Kieslowski hield zich met dergelijke thematiek bezig. Van hem worden twee films uit de decaloog-serie ofwel de Tien Gebooden vertoond: *Gij zult niet doden* en *Gij zult geen onkuisheid plegen*. Tenslotte zijn er twee films te zien waarin de mens en zijn relatie tot de techniek centraal staan: *1001 Rosen* en *Kracht*.

Vriendschap moet ook de kern zijn van de ontmoeting tussen de

Heerlense klankkunstenaar Jeu Quadvlieg en de bejaarde Hongaarse schilder en sjamaan Joska Soos. Soos zal over het sjamanisme uitpakken.

Theatergroep Telker is in Heerlen met een waterdans tegen de achtergrond van een opmerkelijk decor: een iglo van staal en duizenden waterzakjes. Het publiek dient ook plaats te nemen op speciale kussens.

Om de thematiek van het festival nog eens te versterken, wordt café Oppidom aan het Pancratiusplein omgedoopt tot festival-café. Daar kunnen bezoekers en artiesten vriendschap sluiten.